

הכנוניות

אתמול עשו חארכות, היום מנפצות שמשות -

מי הן? היכן הן פועלות? מי חברים בהן?

עוסקים לעתים גם בהתפרצויות, וסתם גניבות. השעה מאוחרת, ניידת עוברת בשכונה ונעצרת. שניים בורחים להצר. הם דרושים למשטרה, שלושה מחבריהם עצורים. אחד משתק בפניו הרחוב, פוחד שיעצרו אותו, רק שבוע שעבר עצרו אותי בחינם. כל מה שרק קורה - יאללה, לניידת.

הכנופיה מתפזרת, כל אחד הולך הביתה. הם יודעים שמחר ייפגשו שנית באותו מקום, אם לא יעצרו אותם בינתיים. אין להם מה לעשות, תמיד הם באים לשם. אז אחד מהם יקנה אצבע כסף וילכו לקחת שאכטה, יעשנו אותה ויחליטו מה לעשות. אם יהיו בלי כסף, ילכו אולי לגנוב, או יעשו חארכה. אם משהו כבר עשה את זה לפניו, ומדברים בו בהערצה, זה מס' פיק כדי שהם ירצו לעשות את זה יותר טוב, יותר אכזרי ויותר פרוץ, שיגידו שהם ואללה גברים.

★ ★ ★

לא לפחד מכלום

כנופיות דגני והמשך רחוב 60 יודעות לספר על היסטוריה. כאן צמחו וגדלו אלי בולקין המפורסם, ואריה הפרין ה'רמאי' סביבה זו משמשת להם בית-ספר טוב. הרצל (19), העובד כנגר בשעות היום, בא בערב למקום המיגוש של חבריו. הם אינם עובדים. אנחנו מבליים את הלילות בנעי' מים. כל פעם קופצים לתל-אביב לרקוד שם באחד המועדונים. שם יש חתיכות ואנחנו מנסים להתחיל איתן. לפעמים אנחנו סוחרים בים רכב רק כדי להשיח'ץ ולעשות רושם. ככה זה קל יותר, ולפעמים סתם בשביל לטייל. אנחנו לא גונבים רכב רק בשביל לגנוב. העיקר אצלנו זה לעשות חיים. בי ערבים שאנחנו נשארים בשכונה, אנחנו צוחקים מהאנשים, לפעמים זורקים עליהם אבטיחים. זה היה בקיץ, עכשיו אנחנו זורקים תפוזים. שמע, מה אני אגיד לך, זה צחוק לראות איך אדם בגיל 60 בורח ממך. הוא בקושי יכול ללכת ופתאום הוא רץ.

כרטיס-הכניסה לחבורה כזו הוא לדעת לרקוד, להתלבש בגנדרנות, להיות חברה'מן ולא לפחד מכלום. הרצל הוא אבטיפוס. "אני גר ביפו כבר 11 שנים. יש כאלה בניינו שהולכים לגנוב, אבל אני לא. כי אני לא חתפש בושות. אבל סתם ככה לצחוק מאנשים, להרכיב מכות ולקלל, זה לא איכפת לי. כי זה ספורט בשבילי. ה'משטרה לא עושה לנו צרות. לפעמים הם באים לעצור משהו מאתנו, אבל אנחנו לא פוחדים מהם. השוטרים הם סתם סביר נים ואפשר לצחוק מהם. חוץ מזה יש שוטרים שמפחידים לעבור פה בשכונה שלנו. הבחורות שלנו פה הן חברניות. מה אתה יודע, הן כמו גברים. לפעמים, אם משהו מנסה להתחיל עם אחת הבנות שלנו, אז אנחנו כבר מרביצים לו ככה שהוא לא ינסה שוב."

לכנופיות פלורנטין ושכונת שפירא מס' רת'וחק בעסקי בריונות, לרבות בריונות ב'שכר, הזוכה לעידוד מידי המפלגות השונות עם בוא הבחירות. הדבר משמש דוגמא טובה לחבריה. הם רוצים להתפרסם כ'אבדי'איתים', כי זה יכניס להם כסף רב בבוא הזמן.

★ ★ ★

סמל הרע

יודי ויונה (22) הם שניים מהחבריה. הם נולדו בשכונת פלורנטין, ערש החארי'קות, ממש על אופנועים, ומשייכים במסורת ב'נאמנות. אנחנו יחד עם החבריה עושים ציור בשכונה, לא נותנים לאנשים מצפון תל-אביב להיכנס לכאן. אנחנו שמחים אם הם באים, כי אז שמח לנו - מרביצים

האלה, הם פסיכים. שמע, צריך לדפוק אותם, מה הם חושבים להם? הם ככה יכולים לעצור אותנו מתי שהם רוצים? החבריה צוחקים. הם בטוחים שהשוטרים הם פריירים גמור'ים, וכל אחד שהוא לא "סבון" יכול לסדר אותם אחת ושתיים, בלי שום בעיות. כי מה זה שוטר לעומת אחד החבריה? מוסה סוחב "שאכטה" ומספר לחבריו איך הוא עשה אתמול חיים באימפלה גנובה: "חיים הפסיכי ואני הלכנו לראות סרט בקול" נוע אסתר, ואלה, מה אני אגיד לכם הסרט היה יופי. זרקו שם פצצות מאחורונים. אז איזה חוחס אחד מסביר לי את הסרט. ואני כל הזמן רוצה להרגיז אותו, אז אני אוכל גרעינים וזורק אותם על הבגדים שלו. איזה צחוק. או הוא, זה החוחס, מבקש שנפסיק לאכול גרעינים. מה הוא חושב לו, הוא קנה את כל הסינימה? אחרי שהסרט נגמר יצאנו החוצה וטיילנו לנו. האלה, יש חתיכות על הכיף-כיפק בתל-אביב. היפשי'נו אוטו. ניסינו לקחת לארז, אז בדיוק איזה אחד כזה שמן הרגיש בנו וברחנו. הצלחנו ברחוב ההוא לראות אימפלה, ויאללה, שני רגעים ואנחנו בפנים. הפסיכי הדליק איתה, ואיזה השכבות הוא עשה ב'תל-אביב, יא באייה! ניידת ראתה איתנו ורדפה אחרינו ואנחנו צחקנו ממנה, קירקס'נו אותה והגענו לשכונה. פה ראינו עוד שניים מהחבריה של לבנדה עושים חארכה, והתחלנו לעשות חארכה. הפסיכי הזה - ואלה אל עזים הוא באמת פסיכי - איזה ספיד לקח, נסע כל הזמן 140. כל האנשים מהכביש ברחו למדרכה, איזה צחוק. אנחנו עשינו חארכות יותר טוב מהאלה מלבנדה."

★ ★ ★

גיבורים בידה

סיגריה שניה של חשיש מועברת בין הג'מעה, מעשנים אותה בשקט ובריכוז. כל אחד מחכה לתורו, ולוקח "שאכטה" (מציתה) עמוקה ככל האפשר. גימי מתחיל לדבר: "אני, עצרו אותי לפני שבוע, הם חשבו שאני עשיתי התפרצות. אינעל אבואבום. איזה מכות הרביץ לי הסמל בחקירות. טוב, אז אני שיחררו אותי אחרי 48 שעות. איך שאני משתחרר, שמעתי שהחבריה מרמתישראל שברו מכר'נייה. האלה עשו יופי, מגיע להם. אנחנו צריכים גם כן לעשות להם ככה שם, יחשבו שאנחנו פריירים, והם יכולים לעשות לנו צרות. טאייב, צריך לשבור להם כל המכר'ניות, שילמדו. אתם יודעים מי פגשתי ב'פניום? יורם, ואלה זה גבר. אני ביטח שיצא זכאי."

יורם לנדסברגר הפך לאגדה. כל אחד מספר כל מה שהוא יודע עליו. הסיפורים אינם נכונים.

מועברת סיגריה שלישית ואחרונה, ו' אותה מעשנים יותר לאט ומחליטים לצאת לשכונה לאכול משהו, ואולי לראות משהו. שם הם מצטופפים סביב הגיבורים, סביב המבוגרים מהם, סביב כמה גנבים ופורי'צים, היושבים שם קבע, ובעיניים מעריצות מסתכלים בהם. הם שומעים גם שם סיפורים, הפעם על מצערים, התפרצויות. איך ציון העכבר גנב וחתף תיק עם 3000 ל"י, וישלשים איש רדפו אחריו. העכבר הזה יודע להסתדר. הוא בזמנו היה מלך החארי'קות של השכונה. הוא אכל מההלכת על שתיים בשביל הצעירים. כל מילה הנאמרת עליו, נחטפת. אז שלושים איש רדפו אחריו והוא קיבל מכות, ואלה, הוא היה פסיכי שלא ברח דרך החצרות. שם בטח לא היו תופסים אותו, והוא היה עכשיו מכיף. ואלה, חבל שתפסו אותו. נערי-כנופיה אלה מהשכונה אינם עובי'דים. הם קמים בשעות הצהריים, הולכים להצגה יומית, ובערב נפגשים בשכונה. הם

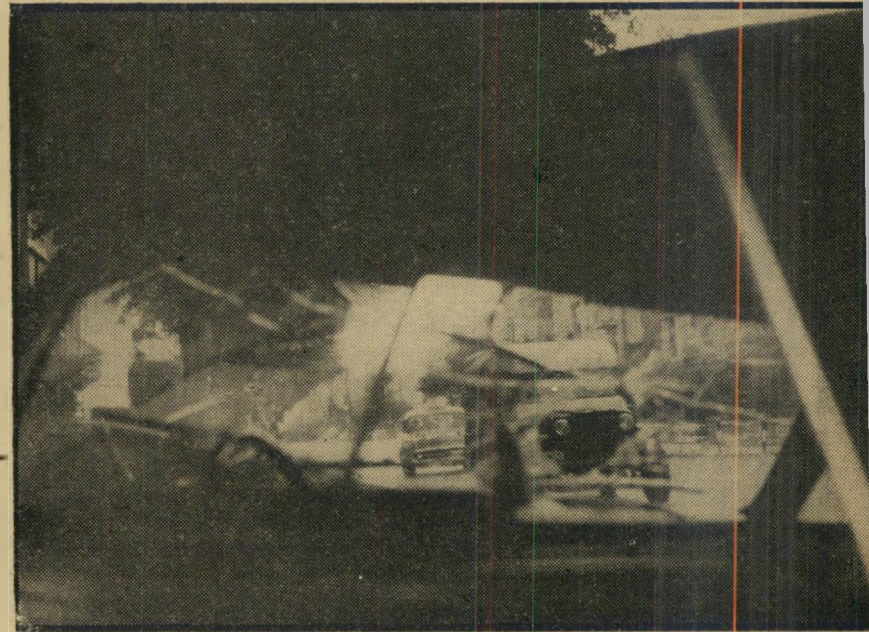
פנויים לחנך את ילדיהם. לנער זה ולבני כנופיתו יש מכה משותף: כולם חיים ב'קירבת עבריינים, ולכל אחד מהם לפחות בר'משפחה עברייין אחד, שכבר ישב או עוד יישב בבית סוהר.

הדור הצעיר של המשפחה מתרגל למנט'ליות של חיי פשע. משטרה, מעצר, חקירה בבית-סוהר הן עובדות מוכרות. מעשה ה'גבורה של בני משפחותיהם בזמן המעצר, החקירה, ואפילו בבית-הסוהר, הופך לשם דבר. נערים אלה מעוניינים לרכוש מוניטין, ולעלות אפילו על אחיהם ובני-משפחותיהם. האח העברייין הוא גיבור, וישמו אולי הווכר אפילו בעיתונים, כשעצרו אותו. האח הצעיר מכנופיית לבנדה מתרגל לחשוב בדרך זו.

למפת מכביהאש מחולקת העיר תל-אביב לאזורים, על פי רגישותם להתלק'חיות. על מפת מג'ודוד אדום. לעומת זאת, מחולקת העיר לאזורים על פי ריכוזיהצפי'פות המועדים לתאונות-דרכים. אך החלוקה המסועפת ביותר היא החלוקה על מפת ה'משטרה.

זו מחולקת לאזורים רבים מאד, וכל אזור מתחלק לפי אפשרויות-פגיעה אחדות: זנות, התפרצויות, קסטות. לאחרונה הופיעה חלוי'קה חושה: על פי אזורים המועדים לבריו'נות.

ברגע זה פועלות במרחב תל-אביב למעלה משלושים כנופיות בריונים. עד כה הן הטי'לו את אימתן על הסביבה הקרובה לאזור

גבעתיים: ניידת מעבד לחרון מנופץ של מכונת

הוא אינו פוחד לעשות כל אשר הוא רוצה, ומתי שהוא רוצה. כאשר הוא וחבריו מתכנסים - הם הופ'כים להיות מסוכנים. כל אחד רוצה לה'ר כיה לחבריה שהוא אינו פחדן, לכן יחפש תעלול חדש, מבריק ונועז יותר, כדי להי'ראית גבר. גאחור - על מעצרים וחקיר'רות, שבהם לא נשבר ולא הודה.

★ ★ ★

מנגזרים פגז

היים ויעקב מכנופיית שכונת-התקה הם באים למסעדה של בוסים בשכונה. שם הם נפגשים כל ערב. שאלתם הראשונה - מה עושים הערב? התשובה כמעט קבועה. אחד החבריה מציע ללכת לעשן חשיש, ה'שאר מרוצים מן הרעיון, פונים בכיוון לשכור'נת עזרא, ונעלמים באחת הסימטאות החשו'רות. הם נכנסים לצריף, יעקב מוציא את ה'אצבע' שקנה קודם לכן. משה ורחמים מפלמים בסיגריות ובחומר. הם מגלגלים "פגז", מוצצים בתאחתנות ומעבירים מיד ליד. השפעת החשיש מורגשת בצריף: עשן דחוס, העיניים מבריקות ואדומות. הלשונות מותרות, ומתחילים לשפוך החוצה מה שעל הלב.

יעקב מספר על צרותיו, אבל לא נראה עליו שמהו איכפת לו במיוחד. "אני בזמן האחרון תפרן תלאס, המשטרה עושה צרות ולא נותנת לחיות. לפני שבוע מצאו אותי וחקרו אם גנבתי רכב ועשיתי חארכות,

שלהן. אולם עתה, שוב אינן מסתפקות באזור מג'וריהן, יוצאות לחפש להן כר חדש לפעולה בסביבה אחרת. ליציאת הכנופיות מהמסגרת השכונתית שתי סיבות עיקריות: החיפוש אחר מקומות חדשים לבילוי, והרצון להתרחק מן המקומות בהם הם יודעים מ'טב למשטרה ולהושבים. הם חוששים מ'מעצרים משטרתיים המוניים אחרי כל מיבצע בריונות באזור.

הכנופיות מרוכזות פרברית העיר, במ'ר כזה, ובערים הקרובות הקשורות קשר ישיר ורצוף לתל-אביב. אפשר למעשה למנותן ל'פי מקומות מוצאן, ולחלקן לכנופיות פרבר'יות העוני ולכנופיות בנייה-טובים.

מקומות מוצאן של הכנופיות הם: שכונת עזרא, שכונת התקה, סלמה ג', רמת ה'טיסים ורמת-חן, רמת-ישראל, גבעתיים, רמת-יצחק, רמת-גן, שייר מוניס, ג'מוסין, הקסטל, קולנוע פאר, ככר דינגוף, מוג'בר, כ'רם-התיינים, ככר המושבות, הכובשים, שכונת פלורנטין, שכונת שפירא, קרית שלום, השעון ביפו, רחוב 60, אזור דגני'מנשיה, שדרות ירושלים, ג'לדת ישראל, שבאזי. לכל כנופיה, החולשת על אחד האזורים הללו, אופי שונה, מ'נהגים שונים, והיא מוויכבת ממספר נערים הנע בין 5 ל'20. הרבה הנערים משתנה מפעם לפעם.

לכנופיות הנערים משכונת עזרא, התקי'וה, רמת-ישראל, ולבנדה אופי אחיד. איש כנופיית לבנדה איפייני הוא בן 18, צאצא למשפחה מרובת ילדים, בן להורים שאינם